

Hồi 7

Cổ Từ, Thần Điện Máu Chảy Thành Sông

N

ó là một khoảnh khắc kỳ diệu, đôi nam nữ xa lạ, do bởi vận mệnh tương đồng, tao ngộ giống nhau mà phát sinh tiếng lòng chung điệu.

Cộng thêm vì đang ở trong ngôi miếu từ hoang vắng tối tăm, niềm kích động đã thôi thúc họ ôm nhau mà khóc cho dù mới chỉ quen biết nhau.

Phụ nữ quả là một động vật kỳ lạ, khi họ vênh mặt lên là ra vẻ kênh kiệu bất khả xâm phạm, bạn sẽ thấy khoảng cách giữa họ với mình thật là xa vời.

Song khi họ đang khóc, nhất là nép vào lòng bạn mà khóc, bạn sẽ thấy họ thật là gần gũi.

Lúc bấy giờ bạn sẽ thấy trên trời dưới đất, duy chỉ có bạn là người hiểu nàng nhất.

Giờ đây, Bách Lý Hùng Phong đã cảm thụ bấy nhiêu điều ấy.

Chàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Long Linh Linh, buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng không nên đau buồn như vậy.

Long Linh Linh nghẹn ngào:

- Khi tôi biết được kẻ thù là ai thì kẻ thù của tôi đã đầy rẫy khắp thiên hạ. Chàng thử nghĩ xem, một mình tôi có bao nhiêu sức lực? Tôi có cách gì đây...

Bách Lý Hùng Phong có thể tưởng tượng được nàng với thân gái liễu bồ, đối mặt với bọn Thiên Tâm Giáo đầy rẫy khắp thiên hạ, muốn báo thù mà lại không sao thì hành được, thì phải đau khổ đến dường nào?

Chàng vừa ngậm ngùi cho thân thể đáng thương của nàng, đồng thời lại càng xót xa hơn đối với thân thể của mình.

Chàng bắt giác chạnh lòng buông tiếng thở dài:

- Ôi! Thân thể của nàng cố nhiên rất tội nghiệp, nhưng vận mệnh của tôi càng bi thảm hơn, ngay từ thuở bé tôi đã không biết cha mẹ mình là ai, mười tám năm nay đều do sư phụ nuôi dưỡng nên người, ngay cả diện mạo của cha mẹ như thế nào cũng không biết...

Giọng nói của chàng đượm đầy bi thương. Long Linh Linh bất giác nghe lòng bồi hồi xúc động. Nàng mở mắt ra, từ trong lòng chàng ngược lên nhìn gương mặt ngập đầy đau khổ kia, âu yếm vuốt ve cánh tay của chàng, dịu dàng nói:

- Đôi ta là hai cô nhi có số phận giống nhau, đều là vật hy sinh dưới ma chướng của tội ác...

Nàng bỗng ngưng lời, bởi ánh mắt của nàng vừa tiếp xúc với ánh mắt của Bách Lý Hùng Phong, tưởng chừng như hai luồng điện chớp chạm nhau trên không, vang lên một tiếng sấm rền, nàng nghe cõi lòng rúng động.

Nàng nhoẽn miệng cười e ấp, lại rúc đầu vào lòng Bách Lý Hùng Phong.

Trong ngôi từ đường tối om, nụ cười của nàng rực rỡ như tia pháo bông, Bách Lý Hùng Phong chợt nghe lòng xao xuyến, hai tay tự nhiên xiết chặt lại.

Hương yêu ngào ngạt thoảng qua tâm hồn họ, ngây ngất và ngọt ngào...

Bách Lý Hùng Phong trầm nghĩ:

"Lạ thật, ta với nàng quen nhau chưa đầy một giờ thì đã không còn một chút ngăn cách, giữa hai tâm hồn lại gần gũi thế này, còn với Hiếu Hà đã sống bên nhau mười mấy năm dài, nhưng lại chớ hề có cảm giác như vậy, thế nghĩa là sao?"

Giờ đây, chàng hoàn toàn quên mất bộ dạng của nàng khi mới xuất hiện từ trong quan tài, chỉ còn nhớ đến nụ cười e ấp của nàng vừa rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ngoài kia vắng vắng vọng đến tiếng gà gáy sáng, ánh bình minh dịu dàng ủa vào từ cánh cửa.

Đột nhiên dường như Bách Lý Hùng Phong nghe thấy cái gì, liền cảnh giác ngẩng lên, chăm chú ngưng thần nhìn ra cửa.

- Hạ Tam, tối qua Lưu Đường chủ đã phụng mệnh Thạch Trưởng lão tây tuần đến đây, phát giác Hoa Hoa Lăng Tử Bạch Hào bị giam giữ tại bốn Phân đà đã mất tích, cho nên phải truyền tin cho Hồng Phân đà chủ cùng với hai huynh đệ canh giữ thủy lao...

Một cái bóng dài thượt di động trong ánh bình minh.

Long Linh Linh cũng bị tiếng người kinh động, vội rút đầu ra khỏi lòng Bách Lý Hùng Phong, khi nàng trông thấy Bách Lý Hùng Phong đang nhìn nàng, lại bất giác nở nụ cười e thẹn, vội vàng lùi ra xa, Bách Lý Hùng Phong cũng ngượng ngừng đứng lên.

Long Linh Linh đỏ bừng mặt, thừa lúc ngoảnh đi, nói khỏá lấp:

- Có người đến đấy.

Bách Lý Hùng Phong gật đầu khẽ nói:

- Đường như họ đang định vào ngôi miếu này đấy.

Bóng người ngoài cửa đã đứng yên, một bóng khác tiến tới, tiếp theo là một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Ý của Hà huynh phải chăng là Lưu Đường chủ định mượn một chỗ nào đó để tra khảo Hồng Phân đà chủ?

Người được gọi là Hà huynh nói:

- Lưu Đường chủ là Lãnh Tâm Đường chủ thuộc ngoại tam đường của bốn giáo, không hề đảm trách việc tra khảo. Phen này Hồ My Nương vâng lệnh Độc Thần Kỳ Phùng Trưởng lão áp giải Hoa Hoa Lăng Tử Bạch Hào về Tổng đà, bởi Giáo chủ đã có mật truyền khác nên Hồ My Nương giao lại Hoa Hoa Lăng Tử Bạch Hào cho Hồng Thông, đơn thân đến Tổng đà, ngờ đâu chính vì vậy mà Bạch Hào đã đào thoát. Phùng Trưởng lão sau khi hay tin vô cùng phẫn nộ, đã bầm cáo lại tự sự với Giáo chủ, hẳn Lục Tâm Đường chủ Tàn Hồn Quân Tử Tàn Hải Hồng sẽ có mặt tại đây...

Hạ Tam nói:

- À! Vụ thất tung của Hoa Hoa Lăng Tử Bạch Hào lại gây nên sự chú ý của Giáo chủ ư? Thật không thể ngờ được. Hà huynh, lai lịch của hắn như thế nào vậy?

Giọng ồ ề bật cười hăng hắc:

- Ta đã theo Lưu Đường chủ những mười lăm năm, việc gì trên giang hồ mà ta chẳng biết?

Long Linh Linh đưa mắt nhìn hai bóng người bước vào trong miếu, bỗng chộp tay Bách Lý Hùng Phong nói:

- Tôi đã nhớ ra y là ai.

Bách Lý Hùng Phong nghe xong cuộc đối thoại giữa hai người, biết họ đang đề cập đến Bạch Hào, con trai của Tuyệt Trần Cư Sĩ. Chiều tối hôm qua chính mắt chàng trông thấy Bạch Hào bị đệ tử của Độc Thần truy đuổi, chết tại Nhật Nguyệt Sơn. Ân sư vô cùng đau đớn trước cái chết của con, quyết chí báo thù nên có ý định tái xuất giang hồ.

Giờ đây trong lúc tình cờ chàng lại biết được một ít manh mối về vụ này qua cuộc đối thoại của hai người kia, chàng hết sức mừng rỡ.

Vừa nghe Long Linh Linh nói vậy, chàng vội hỏi:

- Hai người này là ai? Họ không phải là giáo đồ Thiên Tâm Giáo sao?

Long Linh Linh gật đầu:

- Bọn chúng chính là giáo đồ Thiên Tâm Giáo...

Mắt nàng lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, trầm giọng nói:

- Người được gọi là Hà huynh chính là lãnh đội đệ nhất phân đội Thần Kỳ Lữ Đoàn Mệnh Cầu Hà Nhạc Trung, hẳn đã a tòng với Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường, phó thủ lĩnh Thần Kỳ Lữ, là nhân vật chủ yếu đã phản bội tiên phụ.

Bách Lý Hùng Phong nói:

- Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường chính là Lãnh Tâm Đường chủ mà hắn đã đề cập đến chứ gì?

Long Linh Linh bậm môi:

- Tôi phải giết hết bọn chúng để tẩy vong linh tiên phụ!

Bách Lý Hùng Phong nghe lời nói của nàng ngập đầu oán hận, bèn khẽ nói:

- Tôi sẽ hết sức giúp nàng.

Long Linh Linh nhìn chàng hết sức cảm kích, siết nhẹ tay chàng.

Hai người ngoài kia đi đến trước cửa miếu thì dừng lại, dường như chờ đợi điều gì đó, chỉ nghe Hà Nhạc Trung hắng giọng rồi nói:

- Hoa Hoa Lăng Tử Bạch Hào tuy chẳng lợi hại lắm, nhưng lại là đứa con độc nhất của Tuyết Trần Cư Sĩ, được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kỳ Nhân, nên Giáo chủ hết sức xem trọng hắn, hy vọng có thể dựa vào quan hệ của hắn mà mời được Tuyết Trần Cư Sĩ...

Hạ Tam dường như hiểu ra:

- À! Những người khi xưa được xem là tà môn thất đại tuyệt đỉnh cao thủ hầu hết đều được Giáo chủ mời ra giúp sức, duy chỉ có Tuyết Trần Cư Sĩ là chưa mời được, thảo nào Giáo chủ lại xem trọng như vậy...

Y buông tiếng thở dài:

- Ôi! Xem chừng Hồng Phân đà chủ phen này phải thê thảm rồi.

Hà Nhạc Trung buông tiếng cười khẩy:

- Hồng Thông thường khi đã dựa vào sự bênh vực của Thạch Trưởng lão, rất là kiêu căng hống hách, nay gặp phải Lục Tâm Đường chủ Tần Hải Hồng, một vị chấp pháp nghiêm khắc nhất, chắc chắn hẳn phải biết tay. Hạ Tam, theo ta thấy thì người nên theo ta đến Mạc Bắc thì hơn, mẫu người như người hãn Lưu Đường chủ rất là ưa thích.

Hạ Tam cười khoái trá:

- Vậy thì tôi phải nhờ vào sự cất nhắc của Hà huynh thôi, nếu như có cơ hội tiến thân, mai này tất sẽ kết cỏ ngậm vành để đền đáp.

Đoạt Mệnh Câu Hà Nhạc Trung phá lên cười:

- Chúng ta là huynh đệ thì còn nói gì đến cảm tạ, khi nào sự việc ở đây kết thúc, hai ta sẽ vào trong thành đến Bách Hoa Lâu tìm Tiểu Kim Hoa vui chơi một chuyến, nghe đâu cô ả đó cái ngón trên giường rất là tuyệt vời, ta thử xem mới được.

Nói đoạn, hai người cùng cười rộ. Trong miếu Long Linh Linh thoáng đỏ mặt nói:

- Tên Hà Nhạc Trung này trước kia là kẻ nghiêm cẩn nhất trong Thần Kỳ Lữ, không ngờ bây giờ lại trở nên vô sỉ như vậy, thật là đáng giết.

Bách Lý Hùng Phong mỉm cười:

- Tính tính của con người cũng giống như nước chảy, muốn học điều tốt thì khó chứ học thói xấu thì dễ lắm.

Thoáng ngưng lại tiếp:

- Vả lại cũng có thể khi xưa hẳn đã che giấu bản tính của mình, bây giờ mới bộc lộ ra ngoài, con người thường đều như vậy cả.

Long Linh Linh trợn mắt:

- Vậy ư? Chẳng phải chẳng cũng che giấu bản tính của mình ở trước mặt tôi?

Hai người trò chuyện với nhau rất khế, cơ hồ thì thầm bên tai, một làn hơi nóng từ miệng nàng phả vào tai Bách Lý Hùng Phong, cảm giác nhột nhạt khiến chàng thiếu điều bật cười.

Chàng vừa định nói gì thì nghe Hà Nhạc Trung nói:

- Hạ Tam, chúng ta hãy vào trong từ đường nghỉ một lát, có lẽ Lưu Đường chủ chưa đến ngay bây giờ đâu.

Hạ Tam nói:

- Ngôi từ đường hoang phế này toàn là quan tài, quanh năm không có người đến cúng tế, chỉ có một lão già vừa mù vừa điếc ở đằng sau trồng ít rau cải thôi.

Trong khi nói chuyện hai người đã bước lên bậc cấp đi vào miếu.

Bách Lý Hùng Phong ném cho Long Linh Linh một cái nhìn thật nhanh, ánh mắt lạ lùng đảo khắp điện. Long Linh Linh khẽ nói:

- Có cần nấp vào quan tài của tôi không?

Bách Lý Hùng Phong lắc đầu, đưa tay chỉ tấm biển lớn treo trên điện, nói:

- Chúng ta hãy lên trên ấy!

Không chờ Long Linh Linh trả lời, chộp vào khuỷu tay nàng tung người ra phía sau tấm biển đề bốn chữ lớn Lưu Thị Tông Từ.

Hai người vừa ẩn thân xong, bỗng nghe Hà Nhạc Trung quát lớn:

- Ai ở trong miếu đó?

Hạ Tam nói:

- Hà huynh, có lẽ vì cánh cửa mở nên...

Hà Nhạc Trung trầm giọng:

- Không, ta vừa nghe có tiếng gió...

Xẹt một tiếng, đại điện bùng sáng, Bách Lý Hùng Phong từ trên mép biển nhìn xuống, chỉ thấy một người trung niên cao nghều, lưng giắt ngô câu kiếm, tay cầm một ngọn hỏa tập, đang xem xét kỹ lưỡng trong điện.

Người kia là một hán tử thấp khỏe tay cầm đơn đao, bên lưng thắt một cái khăn màu trắng, thò đầu vào xem xét gian sương phòng phía tây.

Hạ Tam đứng bên ngoài cửa phòng quay lại nói:

- Trong đó toàn là quan tài, chẳng có bóng người nào cả.

Hà Nhạc Trung buông tiếng cười nhạt, ánh mắt dừng nơi Bách Lý Hùng Phong và Long Linh Linh ôm nhau vừa rồi, trầm giọng nói:

- Bằng hữu phương nào ở đây? Xin bước ra tương kiến.

Hạ Tam bật cười:

- Những dấu tích này có lẽ đã để lại từ lâu rồi, Hà huynh bắt tất phải bận tâm làm gì?

Hà Nhạc Trung trầm giọng:

- Ta vừa mới nghe thấy rõ ràng có tiếng gió...

Bỗng im lặng, lắng tai nghe ngóng rồi nói tiếp:

- Có người đến, có lẽ là người của chúng ta.

Quả nhiên bên ngoài có tiếng hô gọi, bóng người nhấp nhোáng, đã đứng ngay trước cửa miếu.

Hà Nhạc Trung giọng cao ngọn hỏa tập, cất tiếng hỏi:

- Hồng Phân đà chủ có phải không?

Hồng Thông cung tay:

- Vâng! Thì ra Hà huynh cũng đã có mặt, xin hỏi Lưu Đường chủ...

Hà Nhạc Trung ngắt lời:

- Lưu Đường chủ hãy chưa đến, ông ấy đã căn dặn Hồng huynh như thế nào?

- Tiểu đệ đã tiếp được phi cấp (bồ câu) truyền thư chỉ thị của Lưu Đường chủ. Vào mờ sáng hôm nay thì tìm một nơi hẻo lánh nơi ngoại thành để thẩm vấn hai vị huynh đệ canh giữ thủy lao nên mới đến đây để chuẩn bị.

Hà Nhạc Trung thoáng trầm ngâm:

- Ý của Hồng huynh là ngay tại ngôi miếu này ư?

- Có điều chi không ổn hay sao? Ý Hà huynh là...

Hà Nhạc Trung lắc đầu:

- Không gì cả, ở tại đây cũng được, các huynh đệ dưới trướng của Hồng huynh cũng đến rồi chứ?

- Tiểu đệ mang theo mười sáu vị huynh đệ, xin nghe theo lời dạy bảo của Hà huynh.

Hà Nhạc Trung cười ha hả:

- Vậy Hồng huynh cứ bảo họ vào đây thu dọn đi.

- Vậy tiểu đệ xin thất lễ!

Hồng Thông cung tay đoạn quay ra ngoài quát lớn:

- Các ngươi vào đây thu dọn đi.

Bên ngoài dạ ran, bốn đại hán cầm đuốc bước vào, họ cầm đuốc lên vách, trong điện lập tức sáng choang.

Bách Lý Hùng Phong nấp sau tấm biển, thấy bốn đại hán nọ cầm xong đuốc liền đứng nghiêm trang cạnh vách tường, lại có bốn đại hán khác tay cầm chổi và sọt rác đi vào, nhanh chóng quét dọn sạch sẽ trong điện, sau đó cũng đứng sắp hàng nghiêm trang cạnh vách tường.

Hồng Thông lại dương thanh quát lớn:

- Đem hai tên đáng chết đó vào đây.

Tiếng bước chân rậm rịch, lại có bốn đại hán áp giải hai hán tử thanh niên tiu ngưu đi vào trong điện.

Hồng Thông sầm mặt quát:

- Quỳ xuống cho ta.

Long Linh Linh kề tai Bách Lý Hùng Phong hỏi:

- Bọn chúng làm gì vậy?

Bách Lý Hùng Phong thấy hai hán tử đều bị trói cả hai tay quỳ dưới đất, lòng bỗng dâng lên một niềm thương hại, nghe hỏi quay lại nói:

- Bọn chúng định mở phiên xét xử tội của hai người này...

Bỗng bên ngoài có tiếng hô:

- Lưu Đường chủ đến.

Long Linh Linh nắm chặt tay Bách Lý Hùng Phong.

- Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường đến rồi, tối này tôi nhất định phải giết hấn.

Bách Lý Hùng Phong rất hiểu nỗi lòng của nàng, vuốt ve bờ vai nàng khẽ nói:

- Không nên quá khích động.

Một tiếng quát uy nghiêm vang lên, Bách Lý Hùng Phong chỉ thấy một lão già cao lớn uy nghi, mái tóc hoa râm bước vào, hiển nhiên đó là Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường.

Trên vai y có một con chim ưng to lớn màu đỏ tươi, đang dùng cái mỏ sắt cứng rắn để rĩa lông.

Theo sau y là hai đồng tử áo đen vai giắt đoản kiếm, sau khi vào trong điện liền đứng sang hai bên.

Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường liếc nhanh về phía Hồng Thông nói:

- Hồng Phân đà chủ đó có phải không?

Hồng Thông nghiêm trang đáp:

- Thuộc hạ xin nghe lệnh!

- Lão phu vừa nhận được phi hàm của Tần Đường chủ Lục Tâm Đường, ông ấy sẽ đến đây vào giờ Mão.

Hồng Thông biến sắc mặt, hai đại hán quỳ trước thần án lại càng khiếp sợ đến toàn thân run rẩy.

Lưu Thiệu Cường lạnh lùng nói tiếp:

- Tần Đường chủ chấp pháp rất nghiêm minh, nhất là lại được sự ủy thác của Phùng Trưởng lão, ắt sẽ điều tra đến nơi đến chốn về vụ mất tích của Bạch Hào.

Hồng Thông cúi đầu nói:

- Thuộc hạ biết việc này không thể thoái thác trách nhiệm, nhưng...

Lưu Thiệu Cường trừng mắt:

- Nhưng sao? Chẳng lẽ người tướng có thể thoát tội trước sự điều tra của Tàn Hồn Quân Tử Tần Đường chủ hay sao?

Thấy Hồng Thông cúi gằm mặt, Lưu Thiệu Cường buông tiếng cười khẩy rồi nói tiếp:

- Theo lão phu được biết, có lẽ hôm nay Phùng Trưởng lão với Bất Lão Thần Tiên Lữ Trưởng lão cùng đến thành Cáp Khắc Nặc Nhĩ...

Hồng Thông ngẩng lên, vẻ vui mừng nói:

- Lữ Trưởng lão cũng đến ư?

Lưu Thiệu Cường gằn giọng:

- Người đừng có vội mừng, việc do Giáo chủ giao phó, có lẽ Lữ Trưởng lão cũng chẳng dám bao che chống lại đâu.

Bách Lý Hùng Phong kể tai Long Linh Linh nói:

- Hồng Ưng này quả là lợi hại, lời lẽ sắc bén, tâm cơ sâu sắc.

Long Linh Linh nói:

- Nếu hấn không sâu sắc thì tiền phụ đầu có bị hấn bán đứng mà chó hề hay biết? Con hồng ung đậu trên vai hấn là một dị chủng sinh sản tại phía nam núi A Nhĩ Kim, móng mỏ rấn sắc và rất linh lợi, có thể xé xác cả hổ báo, cực kỳ lợi hại.

Phạm vi sau tấm biển vốn đã chật hẹp, hai người đã nép sát vào nhau, giờ đây vì trò chuyện, mái tóc lòa xòa trước trán cọ vào mặt chàng đâm ra nhột nhạt.

Bách Lý Hùng Phong chun mũi, khẽ vén tóc Long Linh Linh ra, thốt nhiên, chàng nghe thấy tiếng chim vỗ cánh bay, liền khi ấy một cái bóng đồ bay tới, con hồng ung giương nanh chìa mỏ mổ vào mặt chàng.

Long Linh Linh cả kinh rú lên một tiếng, phất mạnh tay áo đánh vào cổ con hồng ung.

Soạt một tiếng, ống tay áo của nàng đã bị móng vuốt sắc bén của con hồng ung móc rách.

Bách Lý Hùng Phong quát lớn, tung người bay chếch lên, đon chường vung lên nhanh như chớp bổ vào đôi cánh của con hồng ung.

Oa, con hồng ung kêu lên, xòe ngang đôi cánh, nghiêng đầu mổ vào lưng bàn tay Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Hùng Phong hít sâu một hơi, xoay ngang bàn tay, lực đập từ trong chường tâm phát ra, bộp một tiếng đánh vào mình con hồng ung.

Vài chiếc lông vũ rơi xuống, con hồng ung cất lên hai tiếng "oa oa", văng chếch đi xa bầy thước, va vào xà nhà.

Ánh mắt Bách Lý Hùng Phong lóe lên, chỉ thấy Lưu Thiệu Cường song chường vươn ra, mười ngón tay nhọn hoắt, tựa như một con đại ung, kèm theo tiếng gió rít vụt vù lao tới.

Long Linh Linh nói:

- Để tôi đối phó cho.

Bách Lý Hùng Phong tả chường vung ra, đánh văng tấm biển ẩn thân bay về phía Lưu Thiệu Cường.

Những việc trên đều chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, tấm biển văng đi, Bách Lý Hùng Phong trầm giọng quát:

- Nàng hãy cẩn thận.

Tấm biển vừa rơi xuống, những bụi bặm tích tụ phía sau tấm biển lập tức tung bay mịt mù.

Lưu Thiệu Cường chưa kịp nhìn thấy rõ người nấp sau tấm biển, trước mắt tối sầm, tấm biển to tướng đã bay xuống đến nơi.

Y quát lên một tiếng, mười ngón tay như móc câu cắm vào tấm biển, hai tay dang mạnh, tấm biển đã bị xé ra làm đôi.

Nhưng y không kịp đề phòng những cát bụi theo tấm biển rơi xuống, khi mở miệng quát lớn, cát bụi ập tới, y không kịp ngậm miệng lại, đành thổi phù cho cát bụi bay đi.

Tuy nhiên khi thổi hơi ở trên không, y không sao đề khí khinh thân nữa, trong cát bụi mịt mù, y nhắm mắt lại hạ xuống đất.

Ngay khi thân hình y vừa hạ xuống chưa kịp chắm đất, Long Linh Linh đã như quỷ mỵ lao tới, trên thình không liền tiếp phóng ra bốn chưởng.

Gió lạnh ập đến, cát bụi mịt mù, Lưu Thiệu Cường cả kinh, híp mắt nhìn, chỉ thấy lùa đen phấp phới, bóng chưởng chập chùng bổ vào mặt.

Y buông tiếng cười khẩy, mười ngón tay như móc câu thi triển ngay chiêu Ưng Dực Hồi Thức trong mười sáu thức Đại Ưng Công của Hoài Dương Ưng Trảo Môn, bảo vệ phần mặt.

Chiếc áo đen của Long Linh Linh lay mạnh, bóng chưởng chợt biến mất, im lìm tung ra một cước từ giữa hai cánh tay dang chéo đá về phía Lưu Thiệu Cường.

Sự giao đấu trong không trung phải có khinh công tuyệt đỉnh mới được, Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường tuy khinh công không kém, song đã bị kém thế bởi lần thổi bụi vừa rồi, nên không thể đề khí vọt người lên được nữa.

Y bị làm bởi hai cánh tay dang ra của Long Linh Linh, vừa định biến chiêu ứng phó, ngờ đâu trong cát bụi mịt mù, đối phương lại lẳng lặng tung ra một cước.

Y gắng gượng nghiêng người định tránh né cú đá thần tốc nhắm vào huyệt Tỏa Tâm của mình, nhưng thế công của đối phương quá nhanh, đá đá trúng vào bên hông y.

Y khẽ hự lên một tiếng, cổ nén cơn đau, thuận theo thế đá của đối phương, tung người đi đáp xuống bên cạnh sưng phòng bên trái.

Hai tay Long Linh Linh chập lại rồi dang ra, lao đuổi theo cấp kỳ.

Chân nàng chưa kịp chạm đất, bỗng nghe hai tiếng rú thảm vang lên, nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy hai đại hán bị Bách Lý Hùng Phong đánh văng ra, va mạnh vào cửa miếu, máu chảy lênh láng.

Bách Lý Hùng Phong bố ra hai chưởng đánh văng hai đại hán cản đường, lại cất người lên lao về phía Hạ Tam và Hà Nhạc Trung.

Đoạt Mệnh Cầu Hà Nhạc Trung đang kinh hoàng bởi đột biến vừa xảy ra, đứng thừ ra nhìn, chợt thấy Bách Lý Hùng Phong lao tới, vội quát khẽ một tiếng, tay phải hơi trầm xuống, trở tay rút ngọn ngô câu kiếm trên lưng ra, một làn sáng xanh biếc lấp lánh, lệ làng thì triển một thức Cầu Lạc Tinh Trầm.

Chiều này của hắn hết sức hết sức hiểm độc, kỳ diệu tuyệt luân, như thể một câu là giết chết đối phương ngay. Bách Lý Hùng Phong thấy chiều của đối phương hiểm ác, lại lấp lánh ánh sáng xanh biếc, thâm nhủ:

“Ngọn ngô câu kiếm của hắn có tẩm độc, thật là tàn nhẫn, hạng người này không thể để cho sống được”.

Chàng quát lên một tiếng giận dữ, mắt lóe hung quang, tả chưởng nghênh tiếp ngọn câu, hữu chưởng dựng đứng tống thẳng vào ngực đối phương.

Hà Nhạc Trung thấy chàng chỉ là một thanh niên chưa đầy hai mươi, trong lòng không khỏi khinh thị, giờ lại thấy chàng không biết lợi hại, dám dùng chưởng đánh vào ngọn câu của mình, y càng thêm buồn cười hơn.

Y buông tiếng cười khẩy nói:

- Tiểu tử không biết sống chết!

Đoạn xoay nhanh cổ tay, lưỡi câu cong cong liền móc vào tả chưởng đang phóng tới của Bách Lý Hùng Phong, song thực tế thì đường chiều lại chém vào yết hầu của chàng.

Bách Lý Hùng Phong là hạng người nào? Lẽ đâu lại không nhận ra mưu kế của Hà Nhạc Trung, môi chàng nở một nụ cười tàn bạo, bàn tay nghiêng chếch đi hai tấc, vụt lật lại vỗ vào thân ngọn ngô câu kiếm.

Choang, ngọn ngô câu kiếm vang lên một tiếng khẽ, đã bị chưởng lực hùng hậu của Bách Lý Hùng Phong đánh gãy thành hai đoạn, sức chấn động khiến cả cánh tay Hà Nhạc Trung tê buốt.

Y biến sắc mặt, chưa kịp tránh né, đã thấy hữu chưởng của đối phương cách ngực mình không còn đến năm tấc.

Y hốt hoảng ngẩng lên nhìn, nhác thấy gương mặt tuần tú của Bách Lý Hùng Phong hiện lên một lớp sát khí, một nốt ruồi đỏ tươi nằm giữa hai hàng mày kiếm đang ánh lên một vẻ kỳ dị rợn người.

Cái bóng của thần chết vút qua trong lòng y, y khiếp hãi hét lớn:

- Người đã trúng chất độc trên ngô của ta, sẽ chết tức khắc.

Bách Lý Hùng Phong lạnh lùng:

- Hạng người tiểu nhân như người không thể để cho sống trên cõi đời, dù ta có chết cũng phải giết chết người trước.

Hà Nhạc Trung người nhảy lùi ra sau nói:

- Đã trúng phải chất độc của ta, người không sao cứu chữa được nữa, cần phải có thuốc giải của ta mới được.

Bách Lý Hùng Phong như bóng theo hình, bàn tay vẫn giữ nguyên khoảng cách với ngực đối phương năm tấc, chàng cười khẩy nói:

- Người lúc nào cũng đòi lấy mạng kẻ khác, nhưng tại sao lại quý mạng của mình như vậy?

Hữu chưởng phóng nhanh tới đã biến chưởng thành trảo, năm ngón tay đã ấn vào năm đại huyệt trước ngực Hà Nhạc Trung. Đồng thời buông giọng sắc lạnh:

- Năm xưa khi còn trong Thần Kỳ Lữ, thủ lĩnh đã đối xử với người không phải tệ, vậy mà người lại sinh tâm bội phản, bán đứng ông ấy, ta phải xem xét xem trái tim của người màu gì mới được?

Hà Nhạc Trung mặt mày tái ngắt, toàn thân run rẩy:

- Người... người là ai?

Nghe tiếng nói vang lên phía sau, Bách Lý Hùng Phong chẳng thềm ngoài lại, phóng ngược ra sau một chưởng, tên đại hán đánh lén liền bị chưởng lực của chàng đánh cho mồm hộc máu tươi, rú lên một tiếng thê thảm, văng bắn ra xa ngoài một trượng, va mạnh vào tường.

Hà Nhạc Trung còn định lợi dụng cơ hội này liều mạng phản kích, nhưng ngọn câu của vờ động đậy chưa kịp xuất chiêu thì năm ngón tay của Bách Lý Hùng Phong đã cắm vào bụng y.

Một tiếng rú thảm thiết từ miệng y phát ra, ánh mắt ngập vẻ sợ hãi trở nên tuyệt vọng, đờ đẫn nhìn vào Bách Lý Hùng Phong.

Kiểm phong vùn vụt, làn kiếm khí sắc bén lại từ phía sau lưng công tới.

Bách Lý Hùng Phong quát lớn, nhắc bóng cả người Hà Nhạc Trung ném ra phía sau, đồng thời bước chân bước nhanh về phía trước năm bước, quay phắt lại cười rộ:

- Người còn muốn chuồn ư?

Thì ra Hạ Tam thấy Bách Lý Hùng Phong chỉ một chiêu đã đánh bại Hà Nhạ Trung, y cân nhắc tình thế trước mắt, Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường cũng bị một thiếu nữ khoác áo lụa đen bám chặt, dường như đã thọ thương, chỉ còn khả năng tự bảo chứ không có sức phản kích.

Y là người cực kỳ nham hiểm, vừa thấy tình thế không ổn, liền nhủ thầm:

“Đôi thanh niên nam nữ này chẳng rõ lai lịch thế nào mà lợi hại dường ấy, đụng vào chỉ có một con đường chết, bây giờ không bỏ trốn thì còn chờ đến bao giờ?”

Do đó, y đã rón rén lui về phía tây sương phòng, vừa mới đi đến cửa thì bị Bách Lý Hùng Phong phát hiện và lên tiếng quát ngăn.

Y giật bắn người, vừa lúc lại trông thấy Hà Nhạ Trung bị thanh niên nọ ném ra phía sau trúng vào hai lưỡi kiếm chéo nhau đâm tới.

Hai đồng tử đi theo Lưu Thiệu Cường toan thừa lúc Bách Lý Hùng Phong bắt phòng mà xuất kiếm sát hại, không ngờ chàng lại ném cả thân người Hà Nhạ Trung đón cản.

Kiểm thế của hai người đã phát xuất, không kịp thu hồi, kiếm quang loang loáng, máu văng tung tóe, Hà Nhạ Trung rú lên một tiếng thảm thiết sau cùng, người đã bị song kiếm xả thành bốn đoạn.

Tàn thân hòa với nước máu rơi trải xuống đất, khắp người hai tên đồng tử cũng bị vấy đầy máu tươi.

Bách Lý Hùng Phong ngược nhìn, vừa lúc trông thấy cảnh tượng bi thảm ấy, chàng chau mày thầm nhủ:

“Loại người ấy chết như vậy cũng là đáng kiếp!”

Hạ Tam liền chớp lấy thời cơ, tông mở cửa sương phòng, toan từ cửa sổ phóng ra thoát thân.

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười khẩy:

- Người còn trốn chạy được ư?

Nghe tiếng cười khẩy sau lưng, Hạ Tam rúng động tâm thần, y gầm lên một tiếng, rút ngọn đơn đao ra chém ngược về phía sau.

Trong lúc cấp bách liều mạng nên đao thế vô cùng mạnh mẽ, đã sử dụng hết sức bình sinh.

Bách Lý Hùng Phong cười khẩy, vung chưởng đánh văng ngọn đơn đao của đối phương cắm vào thành cửa sổ.

Hạ Tam chao người, chân trái mới bước lên bậu cửa sổ thì đã rơi trở xuống.

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười lạnh tanh, trầm giọng nói:

- Người hãy cùng đi chung đường với Hà Nhạc Trung bạn hữu của người đi thôi.

Hạ Tam lộn nhào một vòng dưới đất, đập đầu vái hai lạy, giọng van vỉ:

- Xin đại hiệp tha mạng.

Bách Lý Hùng Phong khinh bỉ mắng:

- Thật là vô sỉ!

Chân phải cất lên, mũi chân đá vào huyệt Mi Trung của Hạ Tam. Hạ Tam không hự được lấy một tiếng, ngã lăn ra chết tốt.

Chân chưa kịp thu về, Bách Lý Hùng Phong lại nghe sau lưng vang lên hai tiếng quát, kiếm phong ào ạt ập tới.

Chàng buông tiếng cười giòn, quay phắt lại, liên tục đánh ra ba chưởng chớp nhoáng, làn kiếm khí sắc bén kia liền bị bức lui trở về.

Trên đầu lại nghe có tiếng gió động, con hồng ưng xoải đôi cánh, chìa mỏ mổ vào mặt chàng.

Bách Lý Hùng Phong giận dữ quát:

- Súc sinh đáng chết!

Cánh tay hữu trầm xuống, song chưởng vạch lại thành hình vòng cung, vụt hóa chưởng thành quyền đánh chếch lên.

Con hồng ưng như hiểu được sự lợi hại của chiêu quyền này, liền vỗ mạnh đôi cánh gắng gượng hãm lại đà lao xuống, đánh một vòng, vươn móng ra chộp vào cổ Bách Lý Hùng Phong.

Song kiếm trước mặt bỗng tách ra, tả hữu giáp công, ánh kiếm tỏa ra những sáu thước, tấn công vào cánh tay Bách Lý Hùng Phong.

Chàng nương đôi mày kiếm, nhẹ nhàng nghiêng người, dưới chân như hành vân lưu thủy, tạt sang bên sáu thước, lao vào làn kiếm ảnh chập chùng.

Hai tên đồng tử toan biến chiêu, song không hiểu như thế nào thanh kiếm trong tay đã bị Bách Lý Hùng Phong đoạt mất.

Hai người liền thừ ra tại chỗ, Bách Lý Hùng Phong quát lớn một tiếng, thanh kiếm trong tay biến thành hai vệt sáng lấp lánh bay thẳng về phía con hồng ưng.

Hai đạo kiếm quanh như sao xẹt, xuyên qua ngực con đại ưng, cắm thẳng vào xà nhà. Trên đốc kiếm hãy còn rung động, máu tươi từng giọt nhỏ trên mặt đất...

Hai tên đồng tử hồn phi phách tán, thò thẩn nhìn Bách Lý Hùng Phong, quên cả đào tẩu.

Bách Lý Hùng Phong quát lớn:

- Các ngươi tránh ra!

Hai tên đồng tử rú lên hốt hoảng, quay người chạy ra ngoài đại điện.

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười khẩy, sải bước ra khỏi sương phòng, chỉ nghe Long Linh Linh hét lớn:

- Hãy giết bọn chúng mau!

Lưu Thiệu Cường xoay người, sắc mặt đỏ đẫm, quả nhiên lao về phía hai đồng tử vừa từ trong sương phòng chạy ra.

Y giơ cao hai tay, mười ngón tay như móc câu, vù một tiếng chộp vào đỉnh đầu hai tên đồng tử nọ.

- Lưu Đường chủ, chúng tôi đây mà!

Gã đồng tử bên trái lên tiếng thảng thốt, chưa kịp tránh né đã toi mạng dưới Ứng Trảo Công của Lưu Thiệu Cường cùng với tên đồng tử bên phải.

Lưu Thiệu Cường từ từ rút ngón tay ra khỏi đỉnh đầu hai tên đồng tử, nhìn mười ngón tay dính đầy máu tươi, y tựa hồ thoáng ngẩn người.

Long Linh Linh buông tiếng lạnh tanh:

- Tên kia cũng không được để cho sống, giết.

Lưu Thiệu Cường ánh mắt đầy sát khí, quay người lao về phía Hồng Thông.

Hồng Thông vừa rồi cùng với Lưu Thiệu Cường giúp công Long Linh Linh, bị nàng đánh cho một chưởng thổ huyết, lúc này toàn thân lạnh run, đang vận công đề kháng Huyền Minh Chân Khí đã bị trúng phải.

Y phát hiện Lưu Thiệu Cường dường như tâm thần đã bị khống chế, đã nghe theo sự chỉ huy của Long Linh Linh, giết chết ngay cả hai đồng tử mà mình đã dẫn theo.

Giờ lại thấy Lưu Thiệu Cường lại quay về phía mình, y liền tái mặt thét lớn:

- Lưu Đường chủ, Hồng Thông đây mà!

Lưu Thiệu Cường như chó hề nghe thấy, vươn mười ngón tay máu me đầm đìa ra dồn nội lực vào đây, vẫn từng bước tiến về phía Hồng Thông.

Hồng Thông toàn thân run rẩy, Huyền Minh Chân Khí đã khiến người y lạnh buốt, như ngồi trong hầm tuyết, giờ đây lại bị sự uy hiếp của Lưu Thiệu Cường, y càng thêm khiếp hãi.

Mặt mày tái nhợt, trán đầm mồ hôi, thét lớn:

- Lưu Đường chủ, thuộc hạ Hồng Phân đà chủ đây mà!

Long Linh Linh gắt giọng:

- Giết chết hắn mau lên!

Hồng Thông vừa thụt lùi, nhìn chòng chọc vào mười ngón tay của Lưu Thiệu Cường, với giọng căm hận nói với Long Linh Linh:

- Người... người đã dùng yêu pháp gì vậy?

Bách Lý Hùng Phong biết Long Linh Linh lại sử dụng môn Nhiếp Hồn Đại Pháp quái dị khôn cùng, bất giác chau mày nói:

- Thôi, hãy tha cho hắn đi.

Chàng trông thấy hán tử nọ bị ném dưới đất miệng đầy máu tươi, duỗi tay nằm ngửa, bất giác sinh lòng trắc ẩn, nên buột miệng van xin cho Hồng Thông.

Hồng Thông quay sang nhìn Bách Lý Hùng Phong, miệng mấp máy như muốn nói gì đó.

Long Linh Linh lạnh lùng nói:

- Trong Thiên Tâm Giáo chẳng có ai tốt lành cả, toàn bộ thầy đều đáng chết.

Vừa nghe ba tiếng Thiên Tâm Giáo, Lưu Thiệu Cường thoáng giật mình, bước tiến chậm lại, tựa hồ như bị sét đánh.

Long Linh Linh dịu dàng nói:

- Hãy mau giết hắn đi, hắn là kẻ thù của Thiên Tâm Giáo...

Lưu Thiệu Cường lăm lăm:

- Hấn là kẻ thù của Thiên Tâm Giáo?

Hồng Thông gào lên:

- Thuộc hạ là giáo đồ Thiên Tâm Giáo! Lưu Đường chủ, thuộc hạ Hồng Phân đà chủ đây mà!

Lưu Thiệu Cường mặt đầy sát khí gầm lên một tiếng, mười ngón tay sắc bén cắm thẳng vào ngực Hồng Thông.

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, Hồng Thông run lên bần bật, mắt trợn trừng, mang theo nỗi thất vọng vô cùng lia khỏi dương thế.

Long Linh Linh lại dịu giọng nói:

- Người khá lắm, rất xứng đáng là một giáo đồ trung thành của Thiên Tâm Giáo, bây giờ hãy lại đây.

Lưu Thiệu Cường lộ vẻ đắc ý, đi về phía Long Linh Linh.

Bách Lý Hùng Phong thở hắt ra một hơi, nói:

- Nàng định giết y ngay ư?

Long Linh Linh lắc đầu lạnh lùng nói:

- Không, tôi phải để cho hấn bị Thiên Tâm Giáo bắt đi, dùng hình phạt ghê gớm nhất trong Giáo trừng phạt hấn, để hấn chết một cách cực kỳ đau đớn và mang theo một nỗi thất vọng không bao giờ giải được đi xuống cửu u địa phủ, bởi hấn không đời nào hiểu rằng mình trung thành với Thiên Tâm Giáo mà lại bị Thiên Tâm Giáo trị tội như một tên phản đồ.

Bách Lý Hùng Phong lắc đầu:

- Vậy thì không khỏi tàn nhẫn quá.

Long Linh Linh ánh lên vẻ kỳ lạ:

- Tàn nhẫn quá ư? Chàng chưa thấy Thiên Tâm Giáo đối xử thế nào với kẻ không phục tùng đâu, phụ thân tôi chắc chắn chết một cách thê thảm...

Bách Lý Hùng Phong nghe lạnh cả cõi lòng, chàng cup mắt xuống cất bước về phía cửa miếu.

Long Linh Linh ngạc nhiên:

- Chàng đi đâu vậy?

Bách Lý Hùng Phong không quay lại, đáp:

- Trong này ngọt ngọt quá, đi ra ngoài dạo mát một lát.

Ra khỏi cổ miếu, chàng hít sâu một hơi dài không khí trong mát.

Chàng ngửa mặt nhìn trời, sao đã thưa thớt, ánh bình minh đã ló rạng ở phương đông...

Duy tại một góc trời, sao Khai Minh trơ trọi tỏa ánh sáng lấp lánh, trông vô cùng cô đơn hiu quạnh...

- Ôi...

Bách Lý Hùng Phong thở dài một tiếng, chàng cũng nghe lòng vô cùng cô đơn, hiu quạnh...

- o O o -